

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: V. Š.
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. JMK 15077/2020, sp. zn. S-JMK 178909/2019/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, jehož řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Podle žalobce se městský úřad i žalovaný dopustili několika procesních a hmotněprávních pochybení. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobce uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Řidič vozidla, které provozuje žalobce, dne 21. 6. 2019 v odpoledních hodinách v obci Holasice na ulici Brněnská 88 překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Namísto povolené rychlosti 50 km/h jel rychlostí 59 km/h. Porušení rychlosti zdokumentoval radar.
3. Městský úřad Židlochovice („městský úřad“) nejprve vyzval žalobce, aby mu ve stanovené lhůtě sdělil totožnost řidiče, anebo zaplatil pokutu. Žalobce městskému úřadu v písemném podání sdělil, že vozidlo řídil on sám. Městský úřad na základě toho zahájil řízení se žalobcem v pozici řidiče vozidla. K následnému ústnímu jednání se žalobce bez omluvy nedostavil. Městský úřad proto usnesením ze dne 3. 9. 2019 řízení se žalobcem coby řidičem zastavil. Ve stejný den s ním zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Proti usnesení o zastavení řízení se žalobce odvolal.
4. V rámci řízení o přestupku provozovatele vozidla žalobce požadoval nařízení veřejného ústního jednání. Jeho návrh ale městský úřad zamítl s odůvodněním, že konání ústního jednání není nezbytné k uplatnění žalobcových práv. Městský úřad prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání, o čemž žalobce včas vyrozuměl. Žalobce se k tomuto úkonu nedostavil. Podal však odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání.
5. Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2019, č. j. 2019/517861-11 („rozhodnutí městského úřadu“), městský úřad žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč.
6. Proti rozhodnutí městského úřadu žalobce podal blanketní odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2020, č. j. JMK 15077/2020, sp. zn. S-JMK 178909/2019/OD/Kš („rozhodnutí žalovaného“), odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Ve stejný den žalovaný zamítl také odvolání proti usnesení o zastavení řízení s řidičem vozidla a proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce uplatňuje několik žalobních námitek. Rozhodnutí žalovaného je podle něj nezákonné pro existenci překážky věci rozhodnuté. Městský úřad totiž proti žalobci pro stejný skutek již vedl řízení a zastavil ho. Řízení proto nebylo možné opětovně zahájit.
8. Pro zahájení řízení se žalobcem tu navíc nebyly ani podmínky podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V době zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla totiž ještě pravomocně neskončilo řízení vedené s řidičem. Městský úřad měl uznat vinným ze spáchání přestupku řidiče. Ten se k řízení vozidla v rozhodné době doznal a navrhl i svědka. Městský úřad proto nemohl mít pochybnosti o tom, kdo přestupek spáchal.
9. Další námitka směřuje vůči tomu, že obecní policie neměla oprávnění k pořizování záznamu. Žalobce odkazuje na § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pochybení spatřuje v tom, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením neuveřejnila informaci o zřízení radaru. Měření rychlosti proto proběhlo v rozporu se zákonem. Jeho výsledek nelze použít jako důkaz v přestupkovém řízení.

10. Žalovaný podle žalobce pochybil také tím, že jej nepoučil o oprávněné úřední osobě. V odvolání žalobce výslovně žádal o sdělení osob, které se budou podílet na rozhodování o tomto odvolání. Tuto informaci žalovaný v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu žalobci nezaslal. Námitku proto žalobce uplatňuje v žalobě. Konkrétně namítá podjatost Mgr. Bc. J. K. Důvod jeho podjatosti žalobce vidí zejména v nezákonném postupu, kterým žalobce zbavil možnosti uplatnit námitku podjatosti. Dotyčný úředník má navíc negativní citový vztah ke zmocněnci žalobce (ve správním řízení P. K.). Ten vystupuje ve větším počtu správních řízení a činí tlak na vyšší pracovní výkon úředníků. V několika případech, ve kterých byl Mgr. K. oprávněnou úřední osobou, podal zástupce žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, což musel dotyčný úředník vnímat negativně. Kromě toho dotyčný často dává své antipatie vůči zmocněnci žalobce najevo tím, že jeho procesní postup označuje za obstrukční jednání.
11. Obecní policie podle žalobce vůbec neměla pravomoc v daném místě měřit, protože měření probíhalo na území obce, která nebyla zřizovatelem obecní policie. Radar je v obci Holasice, přestupek však zjistila Městská policie Židlochovice. Přitom Židlochovice a Holasice spolu neuzavřely veřejnoprávní smlouvu.
12. Správní orgány dále neprokázaly, jaká nejvyšší povolená rychlost byla v předmětném úseku komunikace. Podle žalobce rychlost upravovala dopravní značka B20a na 70 km/h. S tím souvisí i skutečnost, že protiprávní jednání řidiče správní orgány nevymezily dostatečně určitě. Neuvedly údaj o směru jízdy. Není tak zřejmé, jaká úprava provozu se na řidiče vztahovala.
13. V posledním bodu žalobce namítá, že žalovaný neprávem nevyhověl jeho žádosti o nařízení veřejného ústního jednání. Usnesení o nevyhovění této žádosti žalobce považuje za nepřezkoumatelné. Městský úřad totiž nereagoval na důvody, pro které žalobce ústní jednání požadoval. Požadavek konat veřejné jednání žalobce opírá o čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“).

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný popírá oprávněnost námitek. Řízení o přestupku provozovatele zahájil až poté, co zastavil řízení s řidičem. Závěr o vině řidiče nelze učinit jen na základě jeho doznání před zahájením řízení.
15. Informace o umístění radaru je dostupná na webových stránkách Městského úřadu Židlochovice. Součástí spisu je v souladu s § 79a zákona o silničním provozu také schválení úseku pro měření Městskou policií Židlochovice v Holasicích.
16. Vada spočívající v nesdělení oprávněné osoby by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé, pouze pokud by skutečně rozhodovala podjatá osoba. Námitky žalobce však o tom nesvědčí. Žalobce pouze lživě obviňuje dotyčného úředníka. Součástí spisu je záznam o určení úřední osoby.
17. Ze spisu a veřejně dostupných mapových zdrojů plyne, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, kde směl jet rychlostí nejvíce 50 km/h. Dopravní značka stanovující rychlost na 70 km/h se nachází až za místem měření rychlosti radarem.

18. Městský úřad nenařídil ústní jednání, protože jej nepovažoval za nezbytné pro řádné zjištění stavu věci. Správní orgány nemají povinnost nařizovat ústní jednání. Pokud k jeho nařízení přistoupí, je zásadně nevěřejné.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
20. Dne 20. 10. 2020 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobce i jeho zástupce se ho bez omluvy nezúčastnili, proběhlo proto v jejich nepřítomnosti. Krajský soud při jednání přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k námitkám žalobce o nezveřejnění informace o umístění radaru a absence veřejnoprávní smlouvy mezi Židlochovicemi a Holasicemi o plnění úkolů obecní policie (krajský soud důkazy pro přehlednost zpracovává v odůvodnění v částech c. a d. níže). Žalovaný další důkazní návrhy neměl. Po jeho závěrečném návrhu a krátkém přerušení soud vyhlásil rozsudek.
21. Žaloba *není důvodná*.

a. Neexistence překážky věci rozhodnuté

22. Žalovaný nejprve zahájil řízení se žalobcem coby označeným řidičem vozidla, které překročilo nejvyšší povolenou rychlost. Protože se ale řidiči nepodařilo spáchání přestupku prokázat, řízení o přestupku zastavil. Následně zahájil řízení se žalobcem coby provozovatelem daného vozidla za porušení povinnosti podle § 10 zákona o silničním provozu.
23. Přesně s takovým postupem počítá zákon o silničním provozu v § 125f odst. 5 písm. b). V souladu s tímto ustanovením obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek provozovatele vozidla podle § 10 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
24. Nelze tedy hovořit o překážce věci rozhodnuté. To, že označený řidič a provozovatel vozidla je v tomto případě stejná osoba, nehraje roli. Řízení nemělo stejný předmět, protože v obou případech šlo o odlišné protiprávní jednání, které zakládalo přestupek. V případě řízení se žalobcem coby řidičem vozidla, bylo řízení zahájeno pro překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, tedy porušení povinnosti podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h [jedná se o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu]. Naopak v případě řízení se žalobcem v pozici provozovatele vozidla jde o porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého má provozovatel vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem [jedná se pak o přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu].

b. Zákonné zahájení řízení o přestupku se žalobcem

25. Žalobce nemá pravdu ani v tom, že by k zahájení přestupkového řízení s provozovatelem vozidla došlo předčasně a v rozporu se zákonem.

26. Pokud jde o zastavení přestupkového řízení s řidičem, správní orgány nepostupovaly nezákonně. Žalovaný správně uvádí, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku *nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení řidiče učiněného před zahájením přestupkového řízení*. Ani ve spojení s označením konkrétního řidiče provozovatelem vozidla. Podle § 125h odst. 6 věty druhé zákona o silničním provozu se písemné sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla namísto uhrazení určené částky považuje za podání vysvětlení. Podle § 137 odst. 4 správního řádu však záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, bod 19 a další tam citovaná judikatura).
27. Vzhledem k tomu, že obviněný řidič pak zůstal ve správním řízení pasivní, šlo o jediný důkaz o tom, že v době spáchání přestupku vozidlo skutečně řídil. *Zároveň však šlo o důkaz nepřípustný*. Městský úřad proto nemohl založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení. Na věci nic nemění ani skutečnost, že v rámci odvolání zmocněnec žalobce znovu uvedl, že auto řídil žalobce, k prokázání čehož navrhl výslech spolujezdce. Toto tvrzení nelze považovat za procesně přípustný způsob doznání. V řízení o odvolání proti zastavení přestupkového řízení s řidičem to pro něj nedává rozumný procesní smysl. Žalobce měl možnost přiznat se a případně navrhnout svědky k prokázání, že vozidlo řídil on sám, již v rámci řízení před městským úřadem. To však neudělal. Jeho přiznání přichází pokaždé ve chvíli nebo podobě, ve které je pro správní orgán nepoužitelné.
28. Celá situace se již na první pohled jeví absurdně. Obviněný se bránil proti tomu, že ho městský úřad neshledal vinným ze spáchání přestupku. Činil tak, aniž by skutečně a vážně usiloval o to, aby správní orgán ve věci přestupku rozhodl jinak.
29. Podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení přitom řidič nemůže dosáhnout příznivějšího výsledku. *Cílem podání odvolání řidičem proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení mlže být jen natáhnutí celého řízení a dosáhnout prekluze subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla*. S tímto úmyslem zcela zřejmě podával odvolání i obviněný řidič v tomto případě. K zastavení řízení nicméně vedla v prvé řadě pasivita obviněného, který se bez omluvy nedostavil k ústnímu jednání. Je proto očividné, že neměl zájem na jiném výsledku řízení. Šlo mu jen o jeho prodloužení.
30. Za této situace je zcela pochopitelné, že městský úřad následně vedl řízení se žalobcem coby provozovatelem vozidla, aniž by vyčkal na rozhodnutí o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení. Krajský soud to nepovažuje za vadu.
31. K obdobně formulované námitce se krajský soud vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 6. 2021, č. j. 41 A 51/2019-35, nebo ze dne 8. 9. 2021, č. j. 33 A 2/2020-58. Dospěl přitom k závěru o přípustnosti zahájení řízení s provozovatelem vozidla před pravomocným ukončením řízení o odvolání řidiče proti usnesení o zastavení řízení. Krajský soud poukázal zejména na to, že odvolání proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 správního řádu). Proto je předběžně vykonatelné, resp. vyvolává *jiné právní účinky* (§ 74 odst. 1 a 3 správního řádu).
32. Za takový *jiný právní účinek* rozhodnutí krajský soud považuje i oprávnění správního orgánu projednat přestupek s provozovatelem vozidla. Vydáním usnesení o zastavení řízení

správní orgán deklaruje, že marně vyčerpал své možnosti sankcionovat označeného řidiče. I přesto, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, spáchání přestupku označenému řidiči neprokázal.

33. Správní proces nemůže být sledem bezúčelných úkonů správního orgánu, které bez potřebné součinnosti účastníka řízení nemohou vést k žádnému smysluplnému cíli. Výklad, který umožňuje správnímu orgánu zahájit a případně i ukončit řízení o přestupku provozovatele vozidla dříve, než odvolací orgán rozhodne o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku řidiče, je tím spíše rozumný právě v případech jako je nynější věc – pokud odvolání nemá rozumný smysl.
34. Rozhodne-li správní orgán o přestupku provozovatele dříve, než nabude právní moci usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, vystavuje se tím sice riziku, že odvolací orgán toto usnesení zruší. Tento postup však nijak nezasáhne do práv provozovatele vozidla.

c. Zveřejnění informace o umístění radaru

35. Je pravdou, že správní spis vedený ve věci přestupku žalobce neobsahuje důkaz o tom, že informace o umístění radaru byla vhodným způsobem uveřejněna. To však neznamená, jak mylně namítá žalobce, že by rozhodnutí správních orgánů bylo nepřezkoumatelné či dokonce nezákonné. Z judikatury plyne, že při posuzování kvality odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je nutné přihlédnout i k procesní aktivitě účastníka řízení. Od ní se totiž odvíjí požadavky na odkazování a následnou podobu odůvodnění správního rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, bod 14). Pokud tedy žalobce v průběhu celého správního řízení nezpochybňoval uveřejnění informace o umístění radaru, nelze správním orgánům vyčítat, že se touto otázkou nezabývaly a nevedly tímto směrem ani dokazování.
36. Jelikož ale žalobce vznesl námitku ohledně dodržení povinnosti podle § 24b zákona o obecní policii v žalobě, krajský soud přistoupil k doplnění dokazování. Z něj vyplynulo, že informace o umístění radaru v obci Holasice byla uveřejněna na internetových stránkách obce již dne 17. 9. 2015 a je dostupná na adrese: <https://www.holasice.cz/aktualne/aktuality/archiv-aktualit/rozsireni-pusobnosti-mestske-policie-zidlochovice-a-mereni-rychlosti-vozidel-stacionarnim-radarem-v-obcich-490cs.html> Obec na svých stránkách informovala, že od 1. 10. 2015 bude umístěn radar na ulici Brněnská v Holasicích.
37. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Za dostatečné a vhodné lze považovat uveřejnění této informace např. na internetových stránkách obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-41). Požadavku na uveřejnění informace o umístění stacionárního radaru proto městská policie vyhověla.

d. Veřejnoprávní smlouva mezi Židlochovicemi a Holasicemi

38. Z dokazování provedeného při jednání také plyne, že Město Židlochovice a obec Holasice dne 18. 5. 2015 uzavřely veřejnoprávní smlouvu. Podle této smlouvy Městská policie Židlochovice bude vykonávat na území obce Holasice úkoly obecní policie ode dne nabytí právní moci rozhodnutí krajského úřadu o udělení souhlasu s uzavřením smlouvy na dobu neurčitou. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 6. 2015 a je na internetových stránkách obce Holasice taktéž dostupné (zde: https://www.holasice.cz/e_download.php?file=data/editor/373cs_1.pdf&original=DOC090915-073647.pdf). Oba dokumenty provedl krajský soud při jednání jako důkaz.
39. Námitka nedostatku pravomoci Městské policie Židlochovice plnit úkoly obecní police na území obce Holasice z důvodu absence příslušné veřejnoprávní smlouvy proto taktéž není důvodná. Správní orgány nepochybily, pokud tuto skutečnost v rámci řízení neověřovaly, protože ji žalobce nenamítal.

e. Nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě

40. Žalobce tvrdí, že mu žalovaný znemožnil namítnout podjatost oprávněné úřední osoby před vydáním rozhodnutí. Přestože v rámci odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žádal v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, žalovaný na tuto žádost nereagoval. V tomto má žalobce pravdu. Žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na výslovnou žádost žalobce včas nereagoval a přistoupil k vydání rozhodnutí.
41. Smyslem povinnosti správního orgánu poskytnout účastníku řízení na jeho žádost informace o oprávněné úřední osobě, je umožnit účastníkovi včas uplatnit námitku podjatosti proti této osobě, jak správně namítá žalobce. Pokud však správní orgán nevyhoví žádosti, pak tento smysl popírá. To však nutně neznamená, že se dopustil takové vady, která by měla sama o sobě vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
42. Soudy opakovaně judikují, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze dovozovat pouze z absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak obviněný z přestupku musí ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatnit konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
43. Žalobce však žádné takové konkrétní důvody v žalobě nevznáší. Možnou podjatost Mgr. Košuliče dovozuje zejména s odkazem na výše uvedené procesní pochybení. A také na základě toho, že se dotýčný ve svých rozhodnutích negativně a urážlivě vyjadřují o zmocněnci žalobce, který je v různých přestupkových řízeních často úspěšný a v několika případech podával žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Podle názoru krajského soudu se však nejedná o tvrzení, které by naplňovalo judikaturou dovozené požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro něž může mít opožděné či opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 4 As 205/2017. Tento poukaz však není přiléhavý. V dané věci se jednalo o zpochybnění nepodjatosti úřední osoby založené na zcela specifickém důvodu.

44. Dále odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014-47, ze kterého plyne, že paušálně negativní přístup soudce ke všem věcem, ve kterých jako zástupce figuruje určitý advokát, může zakládat pochybnosti o jeho nestrannosti. S tímto názorem lze obecně souhlasit. Žalobce se ovšem na rozdíl od uvedeného případu ve svém podání pohybuje pouze v rovině obecných a nepodložených tvrzení. Nespecifikoval žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost dotčené úřední osoby projevit. Ani to, jakým konkrétním způsobem k tomu mělo dojít. Ani z rozhodnutí žalovaného neplynou žádné skutečnosti, které by podporovaly závěr žalobce o podjatosti Mgr. K. To, že se dopustil procesního pochybení a žalobci nesdělil údaje o oprávněných osobách, samo o sobě nezakládá důvod pro jeho podjatost.
45. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost Mgr. K. z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může plynout zejména z existence osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci. Pokud dotýčný ve svých dřívějších rozhodnutích poukazoval na obstrukční jednání zástupce žalobce, nemusí se nutně jednat o projev antipatie, ale o skutková zjištění. Krajský soud proto nepovažoval danou námitku za důvodnou.
46. Pro úplnost krajský soud dodává, že neshledal za nutné provést navržený výslech Petra Kocourka. Pokud se žalobce dovolává toho, že se dotýčný úředník *ve svých rozhodnutích* negativně vyjadřuje ke zmocněnci žalobce, toto tvrzení měl žalobce doložit příslušnými rozhodnutími.

f. Prokázání nejvyšší dovolené rychlosti a místa spáchání přestupku

47. Řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Tu zákon o silničním provozu omezuje na 50 km/h (viz § 18 odst. 4). Pokud v daném úseku nebyla speciálně upravena rychlost např. přenosnou dopravní značkou, správní orgány nemusí rychlost v daném místě nijak prokazovat. Pokud se žalobce domnívá, že maximální rychlost v místě přestupku je 70 km/h, je na něm, aby toto své tvrzení dokázal.
48. Krajský soud nevidí problém ani v tom, že rozhodnutí nespecifikuje směr jízdy vozidla žalobce. Radar, který změřil rychlost žalobce, je v obci. Podle všeho je v obou úsecích v daném místě maximální povolená rychlost 50 km/h. To, kterým směrem vozidlo žalobce jelo, proto není pro posouzení podstatné.

g. Nekonání ústního jednání

49. Nedůvodná je i poslední námitka, kterou žalobce tvrdí, že ho žalovaný zkrátil na jeho právech, protože ve věci nenařídil ústní jednání, které by bylo veřejné.
50. Správní orgán nemá povinnost konat ústní jednání vždy, pokud o to účastník řízení požádá. Jeho nařízení je na požádání obviněného nutné pouze tehdy, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, případně je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci (viz § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). V případě žalobce však nenastala žádná z těchto situací. Žalobce v té souvislosti namítá, že na ústním jednání měl v úmyslu vypovídat, případně vyjádřit lítost nad spácháním přestupku. Toto tvrzení však krajský soud považuje za účelové. Pokud by se žalobce skutečně chtěl v rámci řízení vyjádřit, nic mu nebránilo, aby tak učinil písemně. Ústní jednání městský úřad nařídil v rámci řízení o přestupku řidiče, žalobce se však bez omluvy nedostavil. V rámci celého řízení o přestupku

provozovatele pak byl pasivní. Upřímnou snahu o obhajobu krajský soud v jeho jednání nevidí. Proti rozhodnutí městského úřadu o vině za přestupek provozovatele vozidla podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil. K seznámení s podklady rozhodnutí či nahlížení do spisu se nedostavil.

51. Ústní jednání dává žalobci zejména možnost vyjádřit se k prováděným důkazům. Žalobce však o tuto možnost nepřišel. Městský úřad prováděl pouze listinné důkazy. Ty lze jako důkaz provádět i mimo ústní jednání. Správní řád pouze vyžaduje, aby se o provedeném důkazu listinou učinil záznam do spisu (§ 53 odst. 6). Judikatura s ohledem na specifika dokazování listinou uznává dokonce možnost provést důkaz listinou pouhým založením do spisu. Podstatné je, aby účastník věděl o tom, že správní orgán spis o danou listinu doplnil, a aby měl možnost se s ní seznámit a vyjádřit se k ní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 297/2017-34, bod 20 a tam citovanou judikaturu). Městský úřad přitom žalobce vyrozuměl o tom, že dne 30. 10. 2019 v 8:30 bude ve věci provádět důkazy listinami obsaženými ve spisu, přičemž po tomto úkonu bude mít shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, ke kterým se žalobce následně může vyjádřit. Žalobce této možnosti nevyužil. Nekonáním ústního jednání tedy žalovaný žalobce nijak nezkrátil na jeho právech.
52. Pokud jde o veřejnost jednání, odkaz žalobce na čl. 6 odst. 1 Úmluvy je nepřipadný. Požadavek na konání veřejného jednání plynoucí z tohoto ustanovení Úmluvy stát nemusí realizovat přímo v přestupkovém řízení, k jeho naplnění může dojít až v soudním řízení. Úmluva jen vyžaduje veřejnost jednání alespoň před jednou soudní instancí (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Weber proti Švýcarsku*, 22. 5. 1990, č. 11034/84, § 39, či *Schlumpf proti Švýcarsku*, 8. 1. 2009, č. 29002/06, § 65). Ústní jednání před správním orgánem je jinak v zásadě neveřejné (§ 49 odst. 2 správního řádu).
53. Nelze souhlasit ani s námitkou nepřezkoumatelnosti usnesení o nevyhovění návrhu žalobce na konání ústního jednání. Správní orgán nemá povinnost v tomto rozhodnutí reagovat na důvody, o které účastník řízení opírá svůj návrh. Podstatné je, aby řádně zdůvodnil, proč tomuto návrhu nevyhovuje a proč nařízení ústního jednání nepovažuje za nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatňování práv účastníků. A tomu městský úřad v dostatečné míře vyhověl.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 20. října 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce